

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/190/2015
Identifikačné číslo spisu: 7012200648
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7012200648.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobkyne: npor. Ing. M. G., bytom B., právne zastúpená: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-143-007/2012 zo dňa 29. marca 2012, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/147/2012-112 zo dňa 26. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/147/2012-112 zo dňa 26. marca 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-143-007/2012 zo dňa 29.03.2012, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 55 zo dňa 31.01.2012. Týmto personálnym rozkazom bola žalobkyňa dňom 01.02.2012 ustanovená do funkcie starší referent poverený policajt (15538) Obvodného oddelenia PZ Košice - Juh, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „OR PZ“) v Košiciach, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „KR PZ“) v Košiciach.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že funkcia, ktorú žalobkyňa do 31.01.2012 zastávala bola dňom 01.02.2012 zrušená spolu s celým oddelením. Z ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej

stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). Krajský súd uviedol, že predmetom pohovoru dňa 31.01.2012, ktorý sa uskutočnil na chodbe obytného domu v mieste bydliska žalobkyne, bolo oznámenie žalobkyne, že v dôsledku organizačných zmien vykonaných Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 17/2012 s účinnosťou od 01.02.2012 sa zrušuje doterajšia funkcia žalobkyne a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti, pričom jej bolo ponúknuté zaradenie do funkcie referent - poverený policajt Obvodného oddelenia PZ Košice - Juh, odboru poriadkovej polície OR PZ v Košiciach. Žalobkyňa bolo oboznámená s dôvodom jej odvolania z doterajšej funkcie a prevedením do pôsobnosti OR PZ v Košiciach, pričom z vyjadrenia policajta, ktorý pohovor vykonával vyplýva, že žalobkyne bol daný časový priestor na rozhodnutie.

Krajský súd ďalej uviedol, že zo zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplýva právo na ustanovenie do primeranej, prípadne adekvátnej funkcie, ani to, že za predpokladu splnenia požadovaných kritérií je nárokovateľná adekvátne voľná funkcia. Vyplýva to aj z charakteru služobného pomeru príslušníkov policajného zboru, ktorý je štátno-zamestnaneckým pomerom, pre ktorý je okrem iného charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov.

Krajský súd poukázal na ustanovenie § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., z ktorého vyplýva oprávnenie odvolacieho orgánu, v prípade ak je to nevyhnutné, doplniť doterajšie konanie alebo odstrániť zistené nedostatky. Odvolací orgán zistil, že na OR PZ, kam bola žalobkyňa prevedená, nebolo ku dňu 01.02.2012 žiadne voľné miesto vyšetrovateľa, pričom žalobkyňa na také miesto ani nemala nárok. Žalovaný ako odvolací orgán postupoval v súlade so zákonom, keď doplnil dôvody rozhodnutia a v nevyhnutnom prípade vzhľadom na odvolacie námietky žalobkyne doplnil dokazovanie. Určenie policajta za vyšetrovateľa je osvedčením odbornej spôsobilosti samostatne vykonávať úkony trestného konania, ktoré policajt získal splnením stanovených podmienok. Odvolaním žalobkyne z funkcie vyšetrovateľa a jej prevedením na inú funkciu, nedošlo k zrušeniu jej určenia za vyšetrovateľa podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Na záver krajský súd uviedol, že neprerokovanie prevedenia a preloženia policajta v dôsledku organizačných zmien s odborovým orgánom nemá za následok nezákonné rozhodnutie o prevedení a preložení. Dňa 31.01.2012 bol členom komisie, ktorá vykonala so žalobkyňou pohovor aj zástupca Odborového zväzu Polície SR, z čoho vyplýva, že organizačná zmena bola odborovým orgánom známa.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote (faxové podanie doručené súdu dňa 20.05.2015) odvolanie a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si na náhradu uplatnila trovy konania. Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, poukázala na § 157 ods. 2 O.s.p. a uviedla, že povinnosť stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil sa vzťahujú aj na rozhodnutia správnych súdov. Podľa jej názoru, štruktúra odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nedáva možnosť pochopiť, čo z odôvodnenia sú skutkové a právne zistenia súdu prvého stupňa a čo vyjadrenia žalovaného. Namietala, že prvostupňový súd sa nezaoberal jej námietkou, že z personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 17 zo dňa 27.01.2012 nevyplýva, žeby vychádzal zo schválenej systemizácie a schválenej organizačnej štruktúry služobných úradov podľa § 5 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Prvostupňový súd túto námietku nepovažoval za opodstatnenú, pretože predmetný personálny rozkaz ministra nie je predmetom tohto súdneho konania. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sž/179/03, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal žalobou týkajúcou sa konania podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V predmetnej veci žalobca okrem iného argumentoval tým, že k zrušeniu jeho štátnozamestnaneckého miesta došlo na základe uznesenia vlády SR a Najvyšší súd SR v tejto súvislosti uviedol: „Rozhodnutie žalovaného postráda zdôvodnenie súladu prijatého uznesenia vlády č. 525 s ust. § 12 ods. 5 zákona a v tomto smere žalovaný nepredložil zodpovedajúcu dokumentáciu“. Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí poukázal na to, že pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného je kľúčovou otázkou, či uznesenie vlády, na základe ktorého služobný úrad skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom, bolo vydané v súlade so zákonom. Žalobkyňa uviedla, že

nemožno vidieť žiadny rozdiel medzi vecou posudzovanou v označenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a jej vecou, keďže žalobkyňa ako účastníčka právneho vzťahu - štátnozamestnaneckého pomeru založeného v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z. má právo na to, aby bolo postupované v otázkach týkajúcich sa tohto pomeru v súlade so zákonom. Správne súdy sa nemôžu vyhnúť preskúmaniu tejto jej žalobnej námietky. Personálny rozkaz ministra nie je rozhodnutím, proti ktorému by mohla podľa akýkoľvek opravný prostriedok, ktorým by sa mohla domôcť svojho preskúmania a nie je ani všeobecne záväzným právnym predpisom, u ktorého sa predpokladá jeho súlad s ústavou, či všeobecne záväznými právnymi predpismi vyššej právnej sily, kým nie je preukázaný opak. Osobitne poukázala na to, že túto námietku vzniesla vo svojom podaní zo dňa 05.12.2013, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že prvostupňový súd sa nijakým spôsobom nezaoberal tou časťou jej žaloby, ktorou poukazovala na to, že napriek tomu, že žalovaný v odvolacom konaní doplnil vykonané dokazovanie, nebolo jej umožnené, aby sa k tomuto doplnenému dokazovaniu mohla vyjadriť a pred vydaním rozhodnutia (§ 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Súd prvého stupňa síce konštatuje, že je právom žalovaného doplniť dokazovanie, ale skutočnosť, že k takto doplnenému dokazovaniu sa žalobkyňa nemala právo vyjadriť, už ponechal bez akéhokoľvek povšimnutia, ako aj skutočnosť, že pokiaľ odvolací orgán založil svoje rozhodnutie na novo vykonanom dokazovaní, s ktorým sa žalobkyňa nemala možnosť oboznámiť a vzniesť proti tomu námietky. Pred vydaním rozhodnutia odvolacieho orgánu jej nebola daná možnosť vyjadriť sa. Žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán bol povinný uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Ak teda prvostupňový správny orgán nevykonal potrebné dokazovanie a toto doplnil až žalovaný, odňal jej možnosť vzniesť proti hodnoteniu dôkazov, ktoré si obstaral v odvolacom konaní, svoje odvolacie námietky. Žalobkyňa tiež uviedla, že súd prvého stupňa nijako nereagoval ani na jej námietku, že jej postupom v správnom konaní bolo odňaté právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania.

Žalobkyňa poukazovala na to, že personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach, ktorým bola prevedená dňom 01.02.2012 na OR PZ v Košiciach a zároveň odvolaná dňom 31.01.2012 z funkcie vyšetrovateľky 4. Oddelenia ekonomickej kriminality, odboru kriminálnej polície OR PZ v Košiciach a toto rozhodnutie jej bolo vyhlásené dňa 01.02.2012, bola v jeden a ten istý deň zaradená do funkcie vyšetrovateľky 4. oddelenia ekonomickej kriminality a zároveň vymenovaná do funkcie starší referent poverený policajt. S touto žalobnou námietkou sa Krajský súd v Košiciach vyrovnal preberajúc v plnom rozsahu argument žalovaného tak, že v skutočnosti žalobkyňa ani nebola odvolaná označeným personálnym rozkazom riaditeľky KR PZ v Košiciach, ale personálnym rozkazom Ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Nemožno však zamieňať organizačnú zmenu bez ohľadu na to, či bola vykonaná v súlade so zákonom, alebo nie, vykonanú personálnym rozkazom Ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012 s jej odvolaním z doterajšej funkcie podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z.z. Bez ohľadu na zmeny v organizácii a systemizácii sa štátnozamestnanecký pomer žalobkyne mohol zmeniť len odvolaním z funkcie, na ktorú bola zaradená a jej ustanovením, alebo vymenovaním do inej funkcie. Tvrdenia žalovaného, či súdu prvého stupňa, že toto rozhodnutie malo deklaratórny účinok, nemožno podľa žalobkyne celkom dobre pochopiť, keďže vo vzťahu k jej štátnozamestnaneckému pomeru založenému v súlade s § 33 ods. 1 a nasl. zákona č. 73/1998 Z.z. dochádza k zmenám v jej štátnozamestnaneckom pomere na základe personálneho rozkazu príslušného nadriadeného. Nie je možné zistiť, ako súd prvého stupňa dospel k záveru, žeby jej príslušným nadriadeným bol Minister vnútra SR a personálnym rozkazom vykonávajúcim organizačné a systemizačné zmeny ju mohol odvolať z funkcie. V tejto súvislosti opätovne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžo/264/2009 zo dňa 05.04.2011 z ktorého vyplýva, že nemohla byť ustanovená do funkcie skôr ako bola odvolaná z predchádzajúcej. V tejto súvislosti poukázala na neprávoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/248/2012 zo dňa 31.03.2015, v ktorom súd zrušil rozhodnutie Prezidenta Policajného zboru MV SR sp. zn. SLV-PS-PK-55/2012 zo dňa 21.05.2012, ktorým bolo jej odvolanie proti rozhodnutiu riaditeľky KR PZ v Košiciach - Personálnemu rozkazu č. 76 zo dňa 31.01.2012 zamietnuté. Uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sa týkal Personálneho rozkazu, ktorým bola

odvolaná z funkcie. Na záver poukázala na skutočnosť, že jej nebola daná možnosť využiť jej práva účastníčky konania pred vykonaním pohovoru v čase jej práceneschopnosti na chodbe v obytnom dome, kde býva. V súvislosti s ustanovením do funkcie staršej referentky poverenej príslušníčky poukázala na to, že až v odvolacom konaní vedenom žalovaným bol zisťovaný počet a štruktúra voľných miest, ktoré boli na OR PZ v Košiciach k dispozícii. O nich a ďalších z nich sa žalobkyňa dozvedela až z rozhodnutia žalovaného a z rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom na str. 12 ods. 3 sú uvedené voľné miesta, ktoré jej neboli ponúknuté. Pri ustanovovaní policajta (§ 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) sa prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a zdravotný stav policajta, pričom do funkcie vyšetrovateľ na OR PZ v Košiciach boli ustanovení aj vyšetrovatelia čakatelia, ktorí nemali v dobe jej vymenovania vykonanú ani vyšetrovateľskú skúšku a ani ukončenú ročnú čakateľskú prax.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na dátum podania odvolania voči napadnutému rozsudku a potrebu preverenia včasnosti podaného odvolania.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa ustanoví alebo vymenuje do voľnej funkcie, ak spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na túto funkciu, ak tento zákon neustanovuje inak. Do funkcie, na ktorú sa vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, sa policajt ustanoví alebo vymenuje, ak spĺňa túto spôsobilosť a osobitný predpis neustanovuje inak. Ustanovené kvalifikačné predpoklady na funkciu nemožno odpustiť pri ustanovení alebo vymenovaní do funkcie v stálej štátnej službe. Pri ustanovení alebo vymenovaní do funkcie sa súčasne prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a na zdravotný stav policajta.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. organizačnou zmenou na účely tohto zákona sa rozumie zmena, pri ktorej sa zrušila doterajšia funkcia policajta a nevytvorila sa nová funkcia alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti alebo sa zrušila doterajšia

funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s rovnakou náplňou činnosti v inom mieste výkonu štátnej služby.

Podľa § 35 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt v stálej štátnej službe sa prevedie na inú funkciu, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu z dôvodov podľa odseku 1.

Podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z.z. prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

Podľa § 237 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania. Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy. Oprávnený orgán môže povoliť nahliadnuť do spisov aj iným osobám, ak preukážu právne dôvody svojej požiadavky. Oprávnený orgán zabezpečí, aby sa nahliadnutím do spisu neporušilo štátne alebo služobné tajomstvo.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa § 241 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie, proti ktorému už nemožno podať odvolanie, je právoplatné.

Podľa § 241 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie je vykonateľné, ak nadobudlo právoplatnosť alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosť účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, jeho odôvodnenie považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné, a len na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) dodáva.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-143-007/2012 zo dňa 29.03.2012, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 55 zo dňa 31.01.2012. Týmto personálnym rozkazom bola žalobkyňa dňom 01.02.2012 ustanovená do funkcie starší referent poverený policajt (15538) Obvodného oddelenia PZ Košice - Juh, odboru poriadkovej polície OR PZ v Košiciach, služobného

úradu KR PZ v Košiciach. Personálnym rozkazom riaditeľky KR PZ v Košiciach č. 76 zo dňa 31.01.2012 bola žalobkyňa podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. prevedená na OR PZ v Košiciach a súčasne dňom 31.01.2012 bola podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolaná z doterajšej funkcie s tým, že ustanovenie do funkcie dňom 01.02.2012 vykoná riaditeľ OR PZ v Košiciach. Z personálneho rozkazu č. 76 zo dňa 31.01.2012 vyplýva, že vykonaná zmena bola podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. prerokovaná s príslušným odborovým orgánom.

Personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach č. 76 zo dňa 31.01.2012 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. SLV-PS-PK-/2012 zo dňa 21.05.2012 bol predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 10Sžo/334/2015 zo dňa 25.01.2017 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a žalobu zamietol. Najvyšší súd SR v predmetnom rozsudku uviedol, že „prevedenie žalobkyne na inú funkciu bolo vynútené nemožnosťou ďalšieho vykonávania doterajšej funkcie, pretože táto funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená. Rovnako je nepochybné, že personálne opatrenie č. 76 zo dňa 31.01.2012 je realizáciou zámeru organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry KR PZ v Košiciach na skvalitnenie a zefektívnenie výkonu služby, na základe personálneho rozkazu ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Z uvedených dôvodov je tak prevedenie žalobkyne na inú funkciu, s ktorou aj súhlasila, realizované personálnym rozkazom č. 76 zo dňa 31.01.2012 v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného, v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. pri dodržaní postupu podľa § 35 ods. 9 a § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z.“

Z hľadiska štruktúry a odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, senát odvolacieho súdu uvádza, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., uviedol čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk <.). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk <.).

K námietke žalobkyne, týkajúcej sa personálneho rozkazu, ktorým bola prevedená na OR PZ v Košiciach a súčasne dňom 31.01.2012 bola podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolaná z doterajšej funkcie senát odvolacieho súdu uvádza, že v tejto veci Najvyšší súd SR rozhodol dňa 25.01.2017 a vo svojom rozsudku sp. zn. 10Sžo/334/2015 uviedol: „Z personálneho rozkazu riaditeľky Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. 76 zo dňa 31.01.2012 i z napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že odvolanie žalobkyne z funkcie a jej ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo z dôvodu

organizačných zmien, ktoré sa realizovali personálnym rozkazom ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012, a teda základom pre personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach je jednoznačne personálny rozkaz ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Ide o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správnomu orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi. Personálny rozkaz ministra vnútra preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/264/2009 zo dňa 05.04.2011). V danom prípade má personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach charakter deklaratórneho právneho aktu, ktorým sa účastníkovi konania formálne vyhlasuje právny stav, ktorý fakticky nastal vykonanými organizačnými a systematizačnými zmenami v štruktúre KR PZ v Košiciach, na základe personálneho rozkazu ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Skutočnosť, že personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach je zo dňa 31.01.2012, a oznámený bol žalobkyni dňa 01.02.2012, tak nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť daného personálneho rozkazu. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého zo strany žalovaného došlo k pochybeniu a dopustil sa retroaktivity vo vzťahu k žalobkyni svojim postupom pri vydávaní personálneho rozkazu.“ S uvedeným sa Najvyšší súd SR v plnej mieste stotožňuje a na predmetný rozsudok odkazuje.

Žalobkyňa taktiež v podanom odvolaní namietala, že až v odvolacom konaní vedenom žalovaným bol zisťovaný počet a štruktúra voľných miest, ktoré boli na OR PZ v Košiciach k dispozícii. O nich a ďalších z nich sa žalobkyňa dozvedela až z rozhodnutia žalovaného a z rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom na str. 12 ods. 3 sú uvedené voľné miesta, ktoré jej neboli ponúknuté. Poukázala, že až pri ustanovovaní policajta (§ 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) sa prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a zdravotný stav policajta. „V prvom rade je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhyba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydender proti Francúzsku, rozsudok z 27.6.2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96). Vychádzajúc z uvedeného je

dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. „adekvátnej funkcie“. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia.“ z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/50/2011 zo dňa 22.08.2012 (www.nsud.sk <.).

Ústavný súd SR sa taktiež vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal obdobnou námietkou, akú vzniesla žalobkyňa v tomto súdnom konaní. Ohľadom neskúmania existencie voľných funkcií Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 515/2016 zo dňa 23.06.2016 uviedol: „V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajnt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia. Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže „Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajnta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.“. Vzhľadom na citované ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajnta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajntý zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.“ Ustanovenie § 33 ods. 1 zákona č. 73/1988 Z.z. uvádza, že sa policajnt ustanoví do voľnej funkcie a nie napr. do adekvátnej funkcie. Ustanovenie § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. zároveň nezakladá zákonnú povinnosť nadriadeného skúmať, či sú voľné iné funkcie.

K námietke žalobkyne ohľadom skutočnosti, že jej nebolo umožnené vyjadriť sa k doplnené dokazovaniu pred vydaním druhostupňového rozhodnutia senát odvolacieho súdu uvádza, že odvolací orgán vykonal dokazovanie ohľadom voľných tabuľkových miest na OR PZ v Košiciach k 31.01.2012. Vzhľadom na vyššie uvedené, a teda, že policajnt nemá nárok na ustanovenie do adekvátnej funkcie a ani v prípade splnenia požadovaných kritérií nie je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia by ani prípadné vyjadrenie žalobkyne k vykonanému dokazovaniu nebolo spôsobilé ovplyvniť vydané rozhodnutie. Skutočnosť, že k obsadeniu voľných miest vyšetrovateľov policajntmi, ktorí nespĺňali kvalifikačné predpoklady, tak ako to tvrdí žalobkyňa v podanej žalobe, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia o ustanovení žalobkyne do konkrétnej funkcie. Žalovaný si v priebehu odvolacieho konania zabezpečil písomné stanovisko k priebehu vykonaného pohovoru s odvolateľkou. Žalovaný správny orgán pochybil, keď žalobkyne neumožnil, aby sa k predmetnému stanovisku vyjadrila, avšak toto pochybenie samé osebe nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa v podanej žalobe uviedla, že jej bola daná možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia o ustanovení do funkcie, avšak v tom čase bola práceneschopná, pohovor s ňou bol vykonaný na chodbe v obytnom dome, v ktorom býva, pričom uvedené okolnosti nepovažuje za také, ktoré by jej umožňovali využiť svoje práva účastníčky konania. Žalobkyňa mohla s ohľadom na svoj zdravotný stav odmietnuť uskutočnenie pohovoru na chodbe počas jej práceneschopnosti a požiadať o iný termín vykonania pohovoru.

Žalobkyňa tiež namietala, že prvostupňový súd sa nezaoberal jej námietkou, že z personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 17 zo dňa 27.01.2012 nevyplýva, žeby vychádzal zo schválenej systemizácie a schválenej organizačnej štruktúry služobných úradov podľa § 5 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽ/179/03 zo dňa 24.11.2004. V danom prípade však nešlo o príslušníka Policajného zboru a v danej veci nebolo zrejmé, že funkčné miesto, na ktoré bol žalobca zaradený, bolo jedným zo znížených funkčných miest. Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 17 je vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správneému orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Ide o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Ide o interný organizačný akt, od ktorého sa žalovaný a ani prvostupňový administratívny orgán nemohli odchýliť.

Na základe vyššie uvedeného a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny postupom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyňi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebola úspešná.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.